

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

MANIFEST VAN MAI HEE BHARAT

Dr. Subodh Chandra Roy

M.Sc., Ph.D., LL.B.

Nasionale President

Bharat, oftewel Indië, verklaar homself as 'n onafhanklike, soewereine, demokratiese nasie. 'n Kernbeginsel van demokrasie vereis regering volgens die wil van die meerderheid, met die mandaat om hul begeertes te verwesenlik. As ons Bharat as 'n funksionerende demokrasie aanvaar, moet alles wat hier plaasvind geïnterpreteer word as 'n direkte manifestasie van hierdie meerderheidswil. Daarom vereis die wydverspreide honger, ongeletterdheid, werkloosheid en swak gesondheidstoestande wat miljoene teister; die staat se grillige en willekeurige optrede, verskuil onder die dekmantel van wetlike gesag; en die alomteenwoordige korrupsie wat elke vlak van die samelewing deurdrenk, ons absolute, onbetwiste stilte. Want, as hierdie klug van demokrasie enige waarheid dra, dan kan geen van

hierdie veragtelike werklikhede bestaan sonder ons uitdruklike, kollektiewe toestemming nie.

Net soos 'n vader voorsiening maak vir sy gesin, voed boere die hele nasie. Dit verhef logies die kollektiewe boerderygemeenskap tot die regmatige titel van "Vader van die Nasie." Tog, wanneer ons gekonfronteer word met die grusame werklikheid van honderde duisende boere wat deur honger en skuld tot selfmoord gedryf word, waar kan hierdie sogenaamde demokratiese Bharat moontlik sy diepste skande wegsteek? Hierdie skerp teenstrydigheid laat slegs een verklaring toe: onder die dekmantel van demokrasie word die mense van hierdie nasie onderwerp aan 'n voortdurende, veragtelike klug.

Voordat ons die kernprobleem aanspreek, kom ons kyk na die alomteenwoordige probleem van korrupsie. Die publiek eis die uitwissing daarvan teen alle koste en noem dit die primêre struikelblok tot nasionale vooruitgang. Daar word geëis dat miljarde rande wat onwettig uit die land gesif is, teruggebring moet word. Maar hier ontstaan 'n kritieke vraag: impliseer dit dat die meerderheid van hierdie nasie inherent oneerlik is? Hoe anders kan so 'n stelsel voortbestaan binne 'n veronderstelde demokrasie? Sulke groot somme kon nie na die buiteland oorgedra word sonder om gevestigde wetlike kanale te gebruik nie, wat die implisiete toestemming van die meerderheid tot hierdie plundering impliseer. Dit is 'n waarheid dat 'n lekende pot nie water kan hou nie, tog volhard ons om water in presies so 'n houer te gooi. Deur te weier om hierdie gebrekkige stelsel óf te herstel óf te vervang, verseker ons die voortgesette, ongebreidelde vermorsing.

Maar net soos soute nie van sy soutigheid gesuiwer kan word nie, kan korrupsie nie uit hierdie nasie uitgeroei word nie. Dit is omdat onreg die grondslag van hierdie staat vorm. Om dit te verstaan, moet ons die ware doel van die reëls en regulasies wat ons "wette" noem, ondersoek. Eeue lank het die Britte hierdie land regeer met een enkele doel: die onbelemmerde uitbuiting en plundering van sy hulpbronne. Net soos 'n mens die ledemate van 'n liggaam kan bind om bloed makliker te trek, is die mense van Bharatvarsha gebind deur 'n menigte wette. Hierdie wette het hulle effektief in slawe van die Britse Ryk verander.

Ten spyte van hierdie onderdrukking het baie die moed gehad om van onafhanklikheid te droom en het hulle ondenkbare marteling verduur, insluitend teregstelling deur ophanging. Die koloniale heersers het geen berou getoon oor die slagting van duisende ongewapende, onskuldige mans, vroue en kinders by Jallianwala Bagh in Punjab nie—a 'n bloedbad wat deur lukrake geweervuur uitgevoer is. Ons is vertel dat hierdie gruwelike daad geheel en al "volgens gevestigde wettige prosedures" uitgevoer is. Dit is noodsaaklik om te onthou dat hierdie "wette" deur die Britse Parlement geskep is met die uitdruklike doel om enige idee van vryheid en onafhanklikheid uit die mense van hierdie land se gedagtes te wis.

Talle boeke verkondig dat die gebied wat "Indië" genoem word, op 15 Augustus 1947 as 'n onafhanklike nasie ontstaan het, en dat dit die drome van ons geliefde vryheidsvegters vervul het. Tog, by nadere ondersoek, blyk dit dat op daardie dag, net soos talle ander Britse wette, nog 'n Wet—die "Indian Independence Act, 1947"—in werking getree het. Wanneer dit bevrraagteken word, beweer feitlik niemand dat hulle hierdie Wet persoonlik gesien het nie.

Hulle het bloot in koerante gelees of op die radio gehoor dat die land op daardie dag "onafhanklik" geword het. In werklikheid het hierdie Wet nie "Indië" as 'n onafhanklike land gestig nie. Binne die voormalige Britse gebied van "Indië" het die Wet bloot twee "nuwe dominiums" geskep: "Indië" en "Pakistan." Waar daar voorheen een kolonie, "Indië," was, is dit eenvoudig in twee dele verdeel—essensieel om twee kolonies vir administratiewe gerief te skep, wat in wetlike terme "nuwe dominiums" genoem word. Wat belangrik is, is dat die Wet bepaal het dat die mag om die Uitvoerende Hoof van elke dominium—die Goewerneur-Generaal—te kies, nie by die mense van die onderskeie dominium berus nie. In plaas daarvan het die Britse Monarg die Goewerneur-Generaal aangestel, soos uitdruklik in Artikel 5 van die Indian Independence Act, 1947, uiteengesit.

Dit is 'n skokkende feit dat, terwyl die Wet die titel "Indian Independence Act" dra, die woord "Onafhanklikheid" self nêrens in die teks daarvan verskyn nie. 'n Jaar tevore, in 1946, het die Britse regering die Konstitusionele Vergadering gestig om 'n grondwet vir die dominium op te stel. Dit is van kardinale belang om te onthou dat geen van die lede van hierdie Konstitusionele Vergadering "burgers van Indië" was nie. Die term "burger van Indië" het vir die eerste keer in die "Grondwet van Indië" verskyn, wat op 26 Januarie 1950 in werking getree het. Tot ten minste daardie datum was alle inwoners van die Britse gebied wettiglik Britse onderdane. Daarom was alles wat in daardie Grondwet opgeneem is, inherent onderhewig aan die wil van die Britse Monarg.

Hierdie selfde Grondwet bly die hoogste wet van die land, en selfs al sou dit verlang word, kan dit nie deur die vrye burgers van hierdie land met 'n nuwe een vervang word nie. Dit is

omdat enige poging om die Grondwet te vervang deur 'n uitspraak van die Hooggeregshof geblokkeer sal word wat die wysiging van sy "basiese kenmerke" verbied. En laat ons nie vergeet dat die Hooggeregshof self onder 'n bepaling van daardie selfde Grondwet geskep is nie.

Dit beteken dat die voormalige koloniale meesters ook die presiese meganismes bepaal het waarvolgens ons onself moet regeer. Met hierdie werklikheid in ag genome, waar is ons onafhanklikheid? Om dit duideliker te illustreer, oorweeg hierdie analogie: Stel jou voor 'n grondverkoop waar die verkoper bepaal dat hy, uit sy "goedheid," 'n hut op die grond sal bou, en die koper, ná die aankoop, verplig is om in daardie hut te bly. Die koper mag die hut herstel indien nodig, maar hy is streng verbied om dit te sloop—dit wil sê, om die "basiese kenmerke" daarvan te verander—en 'n betonhuis te bou. As hierdie voorwaarde ná die voltooiing van die verkoop voortduur, is die verkoop, volgens die wet, ongeldig, aangesien die verkoper se beheer oor die grond nie ten volle prysgegee is nie.

Kom ons erken dat, tydens die onstuimige tydperk toe hierdie subkontinent enorme onrus beleef het, die aanvaarding van so 'n voorwaarde moontlik soos die enigste uitweg gelyk het om die krisis te hanteer. In daardie geval sou die Grondwet egter 'n Artikel moes insluit wat uitdruklik bepaal dat, ná "onafhanklikheid," die Parlement die mag sou hê om die Grondwet te bekragtig en, indien nodig, 'n nuwe een te skep om die oue te vervang. Soos duidelik blyk, bestaan geen sodanige bekragtigingsartikel in die Grondwet nie. Dit beteken dat 'n Grondwet wat ontwerp is vir die Britse Dominium bekend as "Indië," en geskik was vir die Britse Monarg, op die mense opgelê is as die hoogste wet van die land.

Dit staan in skerp kontras met die drome van ons gerespekterde vryheidsvegters, wat die mense van Bharat wou bevry van Britse heerskappy en uitbuiting. Die fundamentele vereiste vir hierdie bevryding was om die onderdrukkende Britse-gemaakte boeie bekend as "wette" te vernietig, wat ontwerp was om Britse onderdane in ewige onderwerping te hou.

Selfs ná 15 Augustus 1947 en selfs ná 26 Januarie 1950 het die meeste Britse wette steeds in werking gebly in die gebied wat nou as "Indië" bekend staan. Deur bepalinge binne die "Grondwet" is hierdie Britse wette 'n nuwe lewensduur gegee, wat dieselfde beperkinge in stand gehou het wat die bevolking vir eeue lank onbeweeglik gehou het. Gevolglik word die land steeds genadeloos geplunder, met mense wat slim gevange gehou word deur wette wat hulle skaars verstaan. Huidige skattings dui daarop dat daar op enige gegewe tydstip ongeveer dertig miljoen sake in Indiese howe hangend is. As ons aanneem dat minstens tien mense direk of indirek deur elke saak geraak word, beteken dit dat byna driehonderd miljoen mense in Bharat voortdurend deur regsonsekerhede belas word. Dit is dan geen wonder dat hul omstandighede nie verbeter nie, ten spyte van die voortdurende retoriek oor sogenaamde "inklusiewe groei" wat ons jaar na jaar hoor.

Die feit dat ons nog nie ware bevryding bereik het nie, is duidelik sigbaar in ons daaglikse lewens. Voor 15 Augustus 1947 was beide nie-gewelddadige en gewelddadige protesoptogte teen Britse heerskappy algemeen, en die Koninklike polisie het gereeld met wrede vervolging van vryheidsvegters gereageer. Dit was destyds verstaanbaar, aangesien die polisie, as dienaars van die Kroon, verplig was om meedoënloos op te tree om die belange van die soewerein

te beskerm. Dit is egter diep ontstellend dat soortgelyke polisiegruweldade steeds wydverspreid is, selfs nadat Bharat na bewering polities onafhanklik is. As hierdie onafhanklikheid werklik eg is, wie se belange beskerm die polisie nou? As demokrasie werklik die mense die meesters van die land gemaak het, hoekom protesteer hierdie selfde mense dan? As ons, soos in 'n demokrasie, die wetgewers is, wat dwing ons om die wette wat ons self geskep het, te oortree? Die tyd het aangebreek om hierdie vrae direk te konfronteer, en ons—die mense van hierdie land, almal van ons, bloot as mense—moet dit self doen.

In hierdie konteks moet ons die ware betekenis van die woord "land" ondersoek. 'n Gebied wat deur mense bewoon word, is wat ons 'n "land" noem. Sonder mense kan 'n land nie bestaan nie. Byvoorbeeld, ten spyte van sy groot uitgestrektheid, is die maan nie 'n land nie omdat dit onbewoon is. Dit toon die intieme verband tussen "mense" en "land." Logieserwys moet 'n land se ontwikkeling dus die vooruitgang van sy mense weerspieël, aangesien 'n land nie kan vorder terwyl diegene wat dit vorm, agtergelaat word nie. Daar word dikwels beweer dat die meerderheid mense in hierdie land "agterbly" op een of ander kunsmatige skaal van vooruitgang. Dit is 'n doelbewuste wanvoorstelling. Om hierdie vervaardigde diskriminasie te handhaaf, word die meerderheid doelbewus in 'n toestand van nadeel gehou. Van die heel begin van die samelewing af is die saad van diskriminasie sorgvuldig gesaai om te verseker dat 'n bevoorregte paar die voordele van die arbeid van die swoegende massas kan oes.

Selfs ná 15 Augustus 1947 en selfs ná 26 Januarie 1950 het die meeste Britse wette steeds in werking gebly in die gebied wat nou as "Indië" bekend staan. Deur bepalings binne die

"Grondwet" is hierdie Britse wette 'n nuwe lewensduur gegee, wat dieselfde beperkinge in stand gehou het wat die bevolking vir eeue lank onbeweeglik gehou het. Gevolglik word die land steeds genadeloos geplunder, met mense wat slim gevange gehou word deur wette wat hulle skaars verstaan. Huidige skattings dui daarop dat daar op enige gegewe tydstip ongeveer dertig miljoen sake in Indiese howe hangend is. As ons aanneem dat minstens tien mense direk of indirek deur elke saak geraak word, beteken dit dat byna driehonderd miljoen mense in Bharat voortdurend deur regonsekerhede belas word. Dit is dan geen wonder dat hul omstandighede nie verbeter nie, ten spyte van die voortdurende retoriek oor sogenaamde "inklusiewe groei" wat ons jaar na jaar hoor.

Die feit dat ons nog nie ware bevryding bereik het nie, is duidelik sigbaar in ons daaglikse lewens. Voor 15 Augustus 1947 was beide nie-gewelddadige en gewelddadige protesoptogte teen Britse heerskappy algemeen, en die Koninklike polisie het gereeld met wrede vervolging van vryheidsvegters gereageer. Dit was destyds verstaanbaar, aangesien die polisie, as dienaars van die Kroon, verplig was om meedoënloos op te tree om die belange van die soewerein te beskerm. Dit is egter diep ontstellend dat soortgelyke polisiegruweldade steeds wydverspreid is, selfs nadat Bharat na bewering polities onafhanklik is. As hierdie onafhanklikheid werklik eg is, wie se belange beskerm die polisie nou? As demokrasie werklik die mense die meesters van die land gemaak het, hoekom protesteer hierdie selfde mense dan? As ons, soos in 'n demokrasie, die wetgewers is, wat dwing ons om die wette wat ons self geskep het, te oortree? Die tyd het aangebreek om hierdie vrae direk te konfronteer, en ons—die mense van hierdie land, almal van ons, bloot as mense—moet dit self doen.

In hierdie konteks moet ons die ware betekenis van die woord "land" ondersoek. 'n Gebied wat deur mense bewoon word, is wat ons 'n "land" noem. Sonder mense kan 'n land nie bestaan nie. Byvoorbeeld, ten spyte van sy groot uitgestrektheid, is die maan nie 'n land nie omdat dit onbewoon is. Dit toon die intieme verband tussen "mense" en "land." Logieserwys moet 'n land se ontwikkeling dus die vooruitgang van sy mense weerspieël, aangesien 'n land nie kan vorder terwyl diegene wat dit vorm, agtergelaat word nie. Daar word dikwels beweer dat die meerderheid mense in hierdie land "agterbly" op een of ander kunsmatige skaal van vooruitgang. Dit is 'n doelbewuste wanvoorstelling. Om hierdie vervaardigde diskriminasie te handhaaf, word die meerderheid doelbewus in 'n toestand van nadeel gehou. Van die heel begin van die samelewing af is die saad van diskriminasie sorgvuldig gesaai om te verseker dat 'n bevoorregte paar die voordele van die arbeid van die swoegende massas kan oes.

As ek en jy, en al die mense wie se arbeid onontbeerlik is, as 'n samehangende geheel sou verenig, sou die bevoorregte paar nie meer hul heerskappy oor die oorgrote meerderheid van die samelewing kon handhaaf nie. Daarom, deur diskriminasie onder die bevolking te bevorder, is hulle tot gefragmenteerde, verswakke individue gereduseer. Gevolglik waag hulle selde om die lyding wat hulle vir eeue lank verduur het, in twyfel te trek. Hierdie patroon sal voortduur tensy sekere diepgewortelde, tradisionele idees drasties verander word—en die mag om hierdie verandering teweeg te bring, lê by die mense self. Om die land te verander, moet ons eers onself verander, wat die vermoë tot onafhanklike denke vereis. Maar sonder mense is die konsep van 'n land self betekenisloos. Daarom dra die mense die volle verantwoordelikheid vir enige aksie binne 'n land. Aangesien

"ons" die meervoud van "ek" is, is ek in wese die land. Ek het dit direk geskep. Sonder my kan daar geen land wees nie!

Iemand mag dalk vra: "Kan so 'n oënskynlik klein idee werklik die land se huidige toestand verbeter?" Die antwoord is 'n besliste ja, want 'n verandering in "ek" dui onverminderd op 'n verandering in die land. Tog mag iemand anders beswaar maak: "As hierdie idee so kragtig is, sou die mense se ellende lankal geëindig het. Boonop het die land aansienlik gevorder, selfs merkwaardige vooruitgang gemaak in ruimtetegnologie. Volgens jou logika sou dit moes beteken dat daar 'n wesenlike verbetering in die lewensomstandighede van die mense is." Ons moet egter erken dat die voordele van hierdie vooruitgang slegs deur 'n klein fraksie van die bevolking geniet word, terwyl die oorgrote meerderheid uitgesluit bly. Hongersnood, wanvoeding en selfmoord bly steeds oorheersend onder die meerderheid. Die worteloorzaak van hierdie ongelukheid is eenvoudig dat die idee van "Ek is die land" nog nie in die samelewing deurgedring het nie.

Dit is presies hierdie gebrek aan bewussyn wat keer dat die land se betreurenswaardige toestand verander. As die mense tot hierdie besef sou ontwaak, sou dit ongetwyfeld aansienlike onrus veroorsaak in 'n sosiale stelsel wat op meedoënlose uitbuiting gebou is. Om so 'n scenario te voorkom, probeer 'n klein aantal uitbuiters doelbewus hierdie idee as utopies afmaak. Hulle vrees dat hul hele korrupte bouwerk soos 'n kaarthuis sou ineenstort as die mense hul ware posisie in die samelewing sou erken. Maar die waarheid is dat hierdie idee nie net nié utopies is nie, maar ook 'n buitengewoon eenvoudige metode om hierdie sogenaamde beskaafde stelsel te ontmantel. Om hierdie voor-die-hand-liggende pad te verberg, is van die begin af pogings aangewend om die

meerderheid mense in die duisternis van ongeletterdheid en armoede te hou. Die tyd is nou ryp om 'n uitweg te vind, en ons moet almal daarna streef, want ons is die lewende beliggaming van hierdie land!

Om die stand van sake in hierdie land beter te verstaan sonder om ingewikkelde teorieë te gebruik, kan ons die analogie van 'n groot huis tydens 'n lewendige viering oorweeg. Dit is nag, die huis is helder verlig, en die gaste geniet hulself. Skielik, met kwaadwillige bedoelings, sny iemand die hoofkragtoevoer af. Die hele huis word in donkerte gedompel, en chaos volg onmiddellik. Mense raak paniekerig en probeer ontsnap, maar die donker belemmer hul bewegings, wat lei tot verwarring en vrees. Hulle struikel oor mekaar, meubels word omgestamp, en totale wanorde heers. Die vraag word dan: hoe ontsnap ons hierdie oënskynlik eindelose chaos?

Vir diegene wat nie met elektrisiteit vertrou is nie, mag die oplossing vir hierdie chaos ongelooflik moeilik lyk. Sommige mag selfs die situasie toeskryf aan negatiewe menslike eienskappe soos selfsug en gemeenheid. Tog is die oplossing opvallend eenvoudig: een hoof net die hoofskakelaar weer "aan" te sit. Die eenvoudige terugkeer van lig sal die chaos wat deur die donkerte veroorsaak is, onmiddellik verdryf. Net so lê die wortel van al die probleme in hierdie groot land weggesteek in die donkerte van onkunde in ons gedagtes. Tensy hierdie onkunde uitgeroei word, sal hierdie probleme oneindig voortduur, en ons sal aanhou om mekaar as vyande te beveg, nie in staat om mekaar as vriende in die donkerte te herken nie. Maar ons moet verstaan: niemand het doelbewus die lig afgeskakel nie. In die geskiedenis van menslike beskawing is die lig van totale bewussyn nog nooit regtig

aangeskakel nie. Dit is waarom die meeste mense in die wêreld van onafhanklike denke ontnem is. Tog is ons vasberade om onself te wy aan hierdie oënskynlik onmoontlike taak om bewus te word van ons ware innerlike krag. En die tyd daarvoor is nou.

Kom ons begin met die naam van hierdie land. Van antieke tye af was dit bekend as "Bharatvarsha." 'n Beskawing het op die oewers van die Sindhu-rivier gefloreer, wat in vreemde tale bekend geword het as die Indusvallei-beskawing. Maar selfs voor die opkoms van hierdie beskawing, het daar reeds 'n hoogs gevorderde beskawing bestaan in die suidelike deel van hierdie land, soos beskryf in die epiese Ramayana. Tog het vreemde indringers, vir hul eie doeleindes, die term "Indusvallei-beskawing" geskep om die hele land te omskryf en die land "India" genoem. Vreemd genoeg, selfs na "onafhanklikheid," word hierdie groot antieke land steeds amptelik "India" genoem. Terwyl individue soms meer as een naam kan hê, hoe kan 'n enkele land twee amptelike name hê: "India" en "Bharat"?

'N Skreiende voorbeeld van ons diep ingewortelde onderdanigheid is vervat in die Grondwet self, waar die land genoem word "India, dit wil sê Bharat." Dit is veelbetekenend dat die formulering nie lui "Bharat, dit wil sê India" nie. Die naam "India" word geprioritiseer, klaarblyklik tot gerief van ons voormalige Britse heersers. Aangesien ons onself werklik onafhanklik verklaar, behoort ons "Bharat" as die enigste naam van ons land aan te neem en "India" te verwerp. Baie het die "Mahabharat" bestudeer, maar niemand het nog ooit gehoor van iets genaamd "MahaIndia" nie. Laat ons die term "India" uit ons Bharat verban, want dit is niks anders as 'n teken van ons vorige slawerny nie.

Aangesien die kers van ware bewussyn nog nooit aangesteek is nie, het die mense nooit werklik vryheid ervaar nie. Van die heel begin van georganiseerde samelewing af, is mag gekonsentreer in die hande van die "koning." Sy bevele het wet geword; sy woord was finaal. Maar ons misken dat die sogenaamde "koningskap" van die koning, die beweerde bron van alle wette, self fundamenteel onwettig is. Laat ons dit weer beklemtoon: ons sal hierdie kwessie direk aanspreek, sonder om ingewikkelde of elegante teorieë aan te wend.

Om dit te illustreer, stel jou 'n dag in prehistoriese tye voor, selfs voor die vorming van menslike samelewing. 'n Klein rivier vloei, en aan sy oewer staan 'n mangoboorn. Een man klim in die boom en pluk mango's. 'n Entjie verder vang 'n ander man vis. 'n Derde man verskyn. Na 'n rukkie se waarneming nader hy die man in die boom en vra: "Wat pluk jy, my vriend?" Die man antwoord: "Vrugte. Wil jy een proe?" Die vreemdeling neem 'n ryp mango, vind dit heerlik, bedank die "mango-man" en stap dan na die visser. Na 'n soortgelyke uitruil ontvang hy 'n vis as 'n geskenk en bedank die "vis-man."

Die volgende dag kom die vreemdeling terug, hierdie keer met 'n vriend. Hulle besoek eers die mangoplukker. Wanneer die nuwe aankomeling ook 'n mango wil proe, deel die man in die boom sy vrugte met selfs groter entoesiasme, voelend geëerd om dit te doen. Hulle herhaal dieselfde proses met die visser. Let op dat die vreemdelinge, deur mango's en vis te verbruik sonder enige inspanning, byna dubbel die energie van die werkers verkry. Die werkers bestee omtrent die helfte van hul energie aan boomklim of visvang, terwyl die vreemdelinge geen inspanning aanwend nie. Op hierdie manier, deur bedrog, word die derde persoon geleidelik sterker deur die vrugte van ander se arbeid te verbruik. Soos sy krag en

invloed groei, begin mense hom vrees. Wat eens vrywillig as 'n guns gegee is, word mettertyd 'n verpligte "beskermingsfooi," en uiteindelik vestig hy homself as die wetgewer en die koning. Dit merk die begin van die koning se uitbuiting van die mense onder die dekmantel van die "Heerskappy van die Wet."

Hierdie slinkse individu het sy "koningskap" begin deur misleiding—in ander woorde, onwettig. Wat begin het as daad van liefdadigheid, gegee uit goeie wil, is omgeskep in die gedwonge insameling van inkomste, of belasting. Verskeie beleide is oor tyd ingestel om die gladde insameling van hierdie belastings van die bevolking te verseker. Een so 'n sisteem, wat nou tot die status van amper-skrif verhoog is, word Ekonomie genoem. Aangesien "mag is reg" die heersende beginsel is, kan die koning geen verkeerd doen nie en word hy altyd ongetwyfeld as reg beskou. Aangesien die soewereine se bevel wet is, is dit die plig van die wetgehoorsame onderdane om die koning te gehoorsaam.

Die mense het nie die koning se soewereiniteit vrywillig aanvaar nie; hulle is deur brute mag gedwing tot onderdanigheid. Die koning is egter akkuratly bewus daarvan dat sy bestaan heeltemal afhanklik is van die teenwoordigheid van gehoorsame onderdane. Die feit dat hierdie onderdane nie besef dat hulle die ware bron van alle mag is nie, dat hulle almal gelyk is en tot dieselfde menslike familie behoort, het 'n skeiding onder hulle geskep van die begin af van hierdie uitbuitingsisteem. Behalwe die onderskeidings van ryk en arm, opgeleide en ongeletterde, hoog en laag, is talle ander kunsmatige kategorieë met sorg gemaak, wat verskillende religies, kaste, en so aan uitgevind het. Op hierdie manier is mense in talle groepe verdeel, afdelings wat nooit bestaan het

nie en wat nooit in die natuur sou kon bestaan nie. Die naïewe onderdane, besig met sinnelose bakleiery, het hierdie slinkse manouvre van die koning nie besef nie. Dit is hoe die tentakels van die monargie die menslike samelewing heeltetal verteer het.

In die lig hiervan is dit belangrik om te besef dat die term "arm" 'n misverstand is. Oor die algemeen word 'n persoon as "arm" gemerk as hy daaglik sukkel vir basiese oorlewing—byvoorbeeld, 'n steenkoolmynwerker. Hy waak oor sy lewe elke dag en daal die myn in om steenkool te onttrek. Sonder steenkool, sou daar steenkool-aangedrewe kragentrales wees? Sou die enorme nywerhede wat op steenkool staatmaak, selfs bestaan? Uiteindelik is die werklike bron van hierdie enorme rykdom daardie "arme" werker. Hoe kan ons dan die werklike skeppende krag van so 'n kolossale rykdom "arm" noem?

Kom ons oorweeg nou die woord "ongeletterd." Hoe kan ons, die sogenaamde "opgeleide" mense, 'n boer of 'n skoenmaker as ongeletterd merk? Dit kom nooit by ons op dat ons, wat spog met ons opvoeding, nie die take wat 'n boer of skoenmaker met gemak uitvoer, kan verrig nie. Is ons nie dan ook ongeletterd in hul vaardighede nie? Die rede hoekom hulle dikwels nie formele onderrig het nie, is omdat hulle van sulke geleenthede ontsê is. Dit is soos om doelbewus iemand se been te breek en hom dan vir sy "ongeluk" te beskou.

So-called demokrasie het die monargie gevolg. Gedrewe deur jaloesie oor die koning se mag, het sekere individue saamgespan om beheer oor te neem. Hulle het verstaan dat ware mag by die mense lê, so het hulle die woord "demos" (mense) in "demokrasie" gebruik, wat blykbaar die idee oordra

dat die mense direk die land se sake bestuur. Die werklikheid is egter dat "demokrasie" bloot 'n ander vorm van monargie is. Die enigste verskil is dat daar in 'n demokrasie nie 'n enkele koning is nie, soos in 'n monargie, maar eerder meerdere "ministers."

Net soos die boeie van slawekap behou moes word om die koning se gesag af te dwing, so is al die wette uit die monargiese era in so-called demokrasies bewaar om die ononderbroke plundering van die mense te verseker. Gevolglik bly die mense se rol as verskaffers van welvaart dieselfde, net soos dit was onder die monargie. Daarom is die wydbejubelde idee dat "ons almal konings is" in 'n demokrasie pure poëtiese fantasie, sonder enige basis in werklikheid. In "demokrasie" word gesê dat die mense se verteenwoordigers die land se sake "sal lei," maar in werklikheid word sekere individue deur politieke partye gekies en hulle "regeer" die land. Dit is geen toeval dat ons steeds die term "regerende party" gebruik nie. Niemand bevraagteken hoe "regeerders" kan bestaan nadat "vryheid" bereik is nie, of selfs die relevansie van die woord "regering" in 'n "demokrasie."

Verkiesings word in hierdie land gehou volgens die Representasie van die Mense Wet, 1951, maar diegene wat hierdie verkiesings "betwis," is nie ware verteenwoordigers van die mense nie. In byna elke geval is hulle beheer deur een of ander politieke party. Gevolglik lê hulle primêre verantwoordelikheid by hul party, nie by die mense nie. Dit sou redelik wees om aan te neem dat alle verkiesingskandidate die welsyn van die land se burgers prioritiseer. Dit sou ook redelik wees om te verwag dat politieke partye duidelike, goed gedefinieerde planne het om hierdie doel te bereik. As dit waar was, waarom is daar dan sulke intense mededinging om

"verkiesings te wen"? Oorweeg 'n eenvoudige analogie: as verskeie mense die beste kleur om 'n huis te verf bespreek, sou een wit voorstel, 'n ander pienk, en 'n derde grys. Tog sou hulle waarskynlik die gemeenskaplike doel hê om die huis pragtig te maak. As hulle nie vyande is nie, waarom bestaan die samewerkende gees nie in politiek nie? Dit bestaan nie, want die handhawing van onderlinge vyandskap is noodsaaklik om die uitbuitende status quo te perpetueer. Gevolglik is dit duidelik dat sonder 'n fundamentele verandering aan die staatsisteem, werklike vooruitgang en verbetering van die mense se toestand onmoontlik is. Om hierdie verandering te bewerkstellig, moet ons eers die bronne van ons swakhede uitskakel.

Ons wonder dikwels hoe 'n enkele individu die traagheid van 'n hele stelsel kan verander. Eerstens, ons besef nie dat die land se huidige toestand 'n direkte gevolg is van ons gesamentlike inaksie nie. Hierdie traagheid sal onvermydelik eindig sodra ons begin optree. Tweedens, ek is nie alleen nie. Meer as een miljard driehonderd miljoen "Ek"s saam vorm die huidige "Indië." Elke "Ek" is intiem verbind met die ander, nes die ontelbare selle wat die menslike liggaam vorm. Wanneer die liggaam beseer word, reageer die hele liggaam op een keer, en triljoene selle werk saam om teen die aggressie te verdedig. Dit demonstreer die enorme energie van 'n enkele sel wanneer dit met ander selle verbind is. Net so is elkeen van ons 'n enorme reservoir van mag, waarvan ons grootliks onbewus is.

Wanneer al die mense van hierdie land besef dat ons almal lede van dieselfde familie is en dat ons mekaar aanvul, sal ons gesamentlike bewussyn ontwaken. Net soos in 'n ideale familie, waar daar geen plek vir korrupsie is nie, sal daar geen

rede wees vir korrupsie om in die land te bestaan nie. Net soos 'n probleem deur alle lede van 'n familie gedeel word, sal ons ook elke probleem wat in enige deel van die land ontstaan, saam deel. Niemand sal enige waar ook al sterf van honger nie. Dit sal terselfdertyd al die oorsake van haat, jaloesie of afguns uit mense se gedagtes uitskakel.

Verder, aangesien die mensdom se plek in die wêreld as die belangrikste beskou word, behoort geld 'n ondergeskikte posisie in te neem. Maar die teenoorgestelde is waar in werklikheid, dus moet ons doelbewus die rol van geld heroorweeg. Niks behoort bo die mensdom te wees nie, nie eers geld nie. Aangesien "demokrasie" 'n misnoem is, kom ons gee hierdie ideale stelsel 'n nuwe naam. Aangesien die mense se bestaan die land saamstel, het ons die term "GANASATTA" in Bengali gesmee om aan te dui dat in so 'n stelsel, die mense die hoogste rol in elke aspek van die land se bestuur sal speel.

In 'n so-called "demokrasie" word die mense se rol verminder tot dié van "kiesers" of "elektore," terwyl die werklike mag om oor hulle te regeer by die "gekose" verteenwoordigers rus. Sodra hierdie verteenwoordigers "gekies" is—deur enige middele, regverdig of onregverdig—neem hulle volledige beheer oor die stelsel, en die mense word bloot stil swygers van hul teëspoed.

Onder GANASATTA sal hierdie toestand drasties verander. Die mense sal hul werklike mag uitoefen, selfs na die verkiesing. 'n Gedeeltelike wysiging aan die verkiesingswet sal deur die toeplike owerhede gewaarborg word, wat verseker dat 'n gekose verteenwoordiger slegs in die amp sal bly op die behoue van die kiesers. Dit beteken dat die mense

die mag sal hê om 'n gekose verteenwoordiger te herroep wanneer hulle dit nodig ag, wat korrupsie by die wortel sal uitroeie. Selfs die moontlikheid van so 'n herroeping sal die situasie aansienlik verbeter deur 'n duidelike boodskap na diegene in die amp te stuur.

Sodra GANASATTA vasgestel is, sal elkeen van ons geleidelik besef dat ons bestaan heeltemal afhang van die welstand van ander. Ons is nie bo of onder iemand anders nie; almal is ewe belangrik. Gevolglik sal daar geen vyandigheid tussen ons wees nie, nes daar geen vyandskap tussen die triljoene selle in die menslike liggaam is nie. Dit is noodsaaklik om te onthou dat die voet, die brein, en elke ander deel van die liggaam uit dieselfde selle bestaan, wat hulle ewe belangrik maak. Tog is hierdie natuurlike harmonie nie teenwoordig in die menslike samelewing nie. Die rede is eenvoudig: sedert die begin van die tyd, om die mense te keer om hulle te verenig, is kunsmatige afdelings geskep deur "konings" deur oppervlakkige etiketjies en klassifikasies. Dit is hoekom die werklike mens onder die misleidende, veelkleurige leuse van "Eenheid in Diversiteit" versteek bly. Wanneer hierdie werklike mens wakker word en beheer neem, sal GANASATTA gevestig word, en in GANASATTA lê die toekoms van die wêreld.

Om so 'n maatskaplike stelsel te vestig, is daar 'n politieke party genaamd "Mai Hee Bharat" (Ek is Bharat) gestig. Omdat ons oortuig is dat alle mense van hierdie land deel van dieselfde familie is, kan daar geen werklike hindernisse wees nie, aangesien ons almal die algehele vooruitgang van die land begeer. Sluit asseblief aan by ons, en kom ons beweeg saam vorentoe. Die toekoms van hierdie land—wat ook ons

toekoms is—sal presies wees soos ons dit voorstel, want sonder ons—sonder ek—bestaal Bharat nie.

Mai Hee Bharat!

'n Uittreksel uit die Grondwet van Mai Hee Bharat

Artikel II. Doelwitte en Doelstellings

Die sentrale doel en doelwit van die Party sal wees om die hele bevolking van Bharat in 'n enkele groot familie te integreer. Alle lede van die genoemde familie sal slegs erken word as individuele natuurlike mense, gelyk in alle opsigte, ongeag enige eksterne en kunsmatige merkers van onderskeid wat op hulle opgeleg word rakende godsdienste, ras, kastestelsel, geslag, sosiale status, ensovoorts, wat hulle voortdurend geskeur hou in hulle eie gemeenskappe.

Die Party glo vas dat die wortel van die lyding van mense wat Bharat bewoon, lê in die feit dat die enorme meerderheid van hulle altyd weggestoot word van die hoofstroom besluitnemingsprosesse, terwyl net 'n handjievol die sake van die land manipuleer volgens hul eie keuse, die res van die bevolking ignoreer en hulle as blote syfers behandel eerder as intelligente mense. Aangesien dekades verbygegaan het sonder enige werklike verandering, is dit nou die hoogste tyd dat die mense self direk die situasie beheer, sodat Bharat in elke sfere kan uitblink.

Slegs deur die teenwoordigheid van mense wat die land bewoon, word 'n gebied 'n land, en elke individuele inwoner van hierdie land is werklik sinoniem met Bharat. Met so 'n besef dat hy self Bharat is, kan enorme selfvertroue in elke individu ingeboesem word om met waardigheid na vore te kom in die heilige taak van nasiebou. Daarom is die naam van die Party "MAI HEE BHARAT."

Deur gelei te word deur hierdie sentrale tema, sal die Party die volgende kursus van aksie aanpak:

Die hoogste respek betoon aan die soewereiniteit van 'n vrye individuele mens, en besef dat elkeen van hulle 'n gemeenskaplike erfenis het en een van die eienaars van hierdie land is, sonder wie se uitdruklike opdrag niks in hierdie land sal beweeg nie;

Dat armoede, onkunde, sosiale diskriminasie, ensovoorts, wat net bestanddele van friksie is wat vyandskap tussen individue veroorsaak, doelbewus geskep is om hulle onder konstante onderdrukking te hou vir uitbuiting;

Dat 'n individu wat as arm beskou word, nie arm is nie, intendeel, hy is die enigste bron van rykdom;

Dat die middele van slawerny wat opgeneem is tydens die koloniale heerskappy, onder die naam van sogenaamde "wette," steeds in volle werking is met al sy bloedsuiwende tentakels, selfs al word daar gesê dat die mense vry is;

En verder besef dat enige bestaande stelsel ondergeskik moet wees aan die gemeenskaplike wense van die mense en nie as 'n middel van dominansie mag optree nie,

Mai Hee Bharat sal vurige inspraak wees in alle opsigte om die heersende sosiale, ekonomiese, politieke en regstelsels radikaal te verander deur elke inwoner van Bharat op te roep om met waardigheid na vore te kom en die sake van die land vanuit 'n posisie van krag sowel as selfvertroue te hanteer.